

گزارش میزگرد علمی بحران کرونا و فرایندهای آموزشی و پژوهشی در دانشگاه ها را می خوانید:

در این میزگرد، سعید سمنانیان عضو هیأت علمی دانشگاه تربیت مدرس به تشریح ابعادی از اثرات آموزشی و پژوهشی همه گیری کرونا در آموزش عالی پرداخت. وی بحث را با این سوال کلیدی آغاز کرد که برای مواجهه با شرایط کرونایی در چه زمینه های می توان فعالانه برخورد کرد؟ ایشان با تاکید بر اتخاذ رویکرد تبدیل تهدید به فرصت در شرایط کرونایی به بحث فرصت سازی جهت بهبود و توسعه تحرکات بین المللی در شرایط کرونا اشاره کرد. وی با تشریح اینکه در شرایط فعلی، الگوی پذیرش و جذب دانشجوی خارجی تغییراتی اساسی به خود دیده است، فرصت مناسبی برای آموزش عالی ایران است که در این زمینه سیاست ها و برنامه های کلان و موثری را طراحی و اجرا نماید.

مشاور معاون توسعه امور علمی و فرهنگی سازمان برنامه و بودجه در تشریح تغییر الگوی جذب دانشجوی خارجی در شرایط کرونایی اشاره داشت که اولویت دانشجویان به منظور تحصیل در خارج از کشور انتخاب کشورهای است که در زمینه کنترل کرونا موفق عمل کرده اند. از طرفی شرایط تحصیل در کشورهای پیشرو در حوزه آموزش عالی از لحاظ اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی برای دانشجویان بسیاری از کشورها در شرایط کرونا و پساکرونا به صرفه نیست. در چنین شرایطی آموزش عالی ایران می تواند این تهدید را به فرصت تبدیل کرده و نسبت به سیاست گذاری و برنامه ریزی برای این امر به ویژه در سطح منطقه اقدام نماید، زیرا آموزش عالی ایران از منظر شاخصه های مالی (شهریه دانشگاه ها و هزینه زندگی در ایران)، کیفیت دانشگاه ها، اشتراکات فرهنگی و مذهبی می تواند گزینه مناسبی برای ادامه تحصیل دانشجویان کشورهای همسایه باشد.

این استاد دانشگاه، در بخش بعدی ارائه خود به بحث در خصوص دانشگاه های جامعه محور و وظایف چندگانه (آموزشی، پژوهشی، اجتماعی، ارتباطات بین المللی) اعضای هیأت علمی پرداخت و بر این مبنا به ارائه تجربیات بین المللی دانشگاه های جامعه محور در مواجهه سازگارانه و موثر با شرایط کرونایی پرداخت. در این خصوص به تشریح تجربه دانشگاه جانز هاپکینز اشاره کرد که با راه اندازی مرکز تخصصی اطلاع رسانی کرونا به پاسخگویی و رفع نیازهای متنوع افراد جامعه در خصوص ویروس کرونا و نحوه مواجهه با آن پراخته است.

وی با طرح این تجربیات و دیدگاه ها به نقد عملکرد آموزش عالی ایران در مواجهه موثر با شرایط کرونایی به ویژه از منظر مسئولیت اجتماعی پرداخت. ایشان با اذعان به تلاش های ارزشمند دانشگاه ها و مراکز آموزش عالی در مواجهه با کرونا به نقد انفعال و عدم وجود سیاست های کلان و جامع برای مواجهه با کرونا در سیستم آموزش عالی ایران پرداخت. در این باره، وی مهم ترین نقدهای وارد بر عملکرد آموزش عالی ایران در مواجهه با شرایط

کروناپی را در عدم سازگاری سیاست‌های کلان تحقیقاتی در شرایط کرونا، عدم مشارکت فعال آموزش عالی در سیاست‌ها و مصوبات ملی مواجهه با کرونا، ضعف ارتباط متقابل و مبتنی بر اعتماد میان آموزش عالی و جامعه برای مواجهه با کرونا، ضعف مشارکت دانشگاه‌ها در کمک به حل مسأله کرونا در سطح ملی، انفعال اساتید دانشگاه‌ها در کمک به حل مسائل کرونا در سطح ملی، فقدان تفکر میان رشته‌ای در حل مسائل جامعه میان اعضای هیأت علمی دانشگاه‌ها، فقدان دیپلماسی قوی علم، فناوری و نوآوری توسط دانشگاه‌ها و مراکز علمی در مقابله با کرونا، و همچنین ضعف مشارکت و هم‌افزایی انجمن‌های علمی به منظور مقابله با کرونا و... برشمرد.

در پایان، بر لزوم استفاده از ظرفیت‌های علمی بین‌المللی در زمینه‌های آموزشی و پژوهشی با بهره‌گیری از فضاهای الکترونیکی و همچنین ترسیم بسته‌های سیاستی مشخص و کلان به منظور مواجهه موثر با کرونا تأکید شد. علاوه بر آن شکل‌گیری تعاملات پویا میان زیست بوم و ساختار آموزش عالی به منظور حل مسائل آموزش عالی کشور و فراهم آمدن توانمندی‌های لازم در آموزش عالی کشور به منظور ورود به مسائل اجتماعی کشور بعنوان یک راهکار کلیدی مورد توجه قرار گرفت.